

מְשִׁירֵי הַקְּנָאִים

א

הַמְּנוֹן-הַקְּנָאִים

הַשֶּׁמֶשׁ בַּלֵּב.

הַמְּרֵד בְּעֵין

וְדַבֵּר-אֱלֹהִים בְּדָם,

אֲנַחְנוּ,

צְבָאוֹת-הַמְּשִׁיחַ,

גְּדוּדֵי בְרוֹל וְלֶהֱב,

פּוֹסְעִים אֲנַחְנוּ,

רַבְבוֹת מַחֲיֵעַל-קְדוּשַׁת-הַשֵּׁם יְלֹוֹנוּ,

גְּבוּרֵי קְנָאִי דוֹר וְדוֹר לְפָנֵינוּ יִלְכוּ,

יַחַד נִמְגֵר מְצִוּוֹת-הַרְשָׁע,

חֲרָבוֹת-צִיּוֹן נִקְוָמָם,

וְנִפְנָה-הַדֶּרֶךְ

לְמִשְׁיַח-יְיָ,

לְמַלְכוּת-שְׂדֵי עַל הָאָרֶץ!

ב

שיר-ה'אש לקנאים

מברקי רמזי-אל יום-סיני,
מלשונות להבות חרות-בית-יני,
ממדורות-השרפה בתפוצות-הנזר,
אש! אש!
בלבנו תבער,
אש לוחשת, גועשת, מרתחת הדם,
לא תכבה לעולם.

בשבילי הנזר, בין צרים,
לבותינו נשאנו, לפידים בוערים,
רשפו זעם עינינו ופינו דממה.
אש! אש!
עצורה ובלומה,
עצמותינו חורכת, לוחכת הדם,
לא תכבה לעולם.

על חולות, על סלעי-ישימון,
תשתפף שלהבתנו עם שמש-ציון,
עלה געל ביקוד ועל פינו מזמור.
אש! אש!
לבנין ולדרור,
כי יכון מבצר-עז, מקדש-מלך לעם,
לא ימוט לעולם!

שיר-הַמֶּרֶד לַקְּנָאִים

הַקֶּץ לַשְּׁפִלוֹת וְהַקֶּץ לְעֵלְבוֹן,
הַקֶּץ לְהִיּוֹת טֶרֶף-תְּמִיד לְזֶדוֹן!
לְחַפֵּשׁ נוֹלְדָנוּ כְּכֹל הָאָדָם
וְזִכּוֹת-הָאָדָם לָנוּ, זִכּוֹת-עַד-עוֹלָם,
לֹא יֵהֵן כָּל-פּוֹחֵז עוֹד אוֹתָהּ לְהַפִּיר!
וְלֹא יֵהִי דָם-יִשְׂרָאֵל עוֹד הַפְּקָר
וּכְבוֹד-יִשְׂרָאֵל לֹא יֵהִי עוֹד לְבָז.

לְמֶרֶד! לְנִצְחוֹן! כִּי אֶל-צֶדֶק עָמְנוּ, אֵל עֵז.

הַקֶּץ לְגָלוֹת וְהַקֶּץ לְנִדְוֵדִים,
הַקֶּץ לְהִיּוֹת עֶבֶד לְעִבְדִים!
עִם אָנוּ, פָּשׁוּט וְאֲצִיל כְּכֹל-עַם
וְלָנוּ אֲרָצָנוּ הִיא עַד הָעוֹלָם,
לֹא וְתִרְנוּ עָלֵיהָ וְלֹא נִוְתֵר!
וְלֹא יֵהִי עִם יִשְׂרָאֵל עוֹד הַפְּקָר
וְאֲדַמַּת-יִשְׂרָאֵל לֹא תֵהִי עוֹד לְבָז.

לְמֶרֶד! לְנִצְחוֹן! כִּי אֶל-צֶדֶק עָמְנוּ, אֵל עֵז.

ד

שִׁיר - לְכַת

קְדִימָה, קְדִימָה, קְדִימָה נִצְעָד,
רָגַל אֶל רָגַל וַיֵּד אֶל יָד.

וּבְחֶשֶׁק אֶחָד, אַחַת אָמוּנָה,
נִפְרָץ וְנִעֵז לְכָל סִכְנָה.

וְלֹא יַעֲצֵרְנוּ פֶלֶאֶר, פֶּלֶאֶשְׁטֵן —
לִבְנוּ נִכּוֹן וְרוּחֵנוּ אֵיתָן.

קְדִימָה, קְדִימָה, קְדִימָה נִצְעָד,
רָגַל אֶל רָגַל וַיֵּד אֶל יָד.

תֵּרֵן אֲדָמָה, דִּמְנוּ יָרֵן
לְקוֹל פְּעָמֵינוּ אֶל הַנִּצְחוֹן.

וְאִם רְחוּקָה עוֹד הַמְטָרָה —
לִבְנוּ שׁוֹקֵט וּשְׁפָתֵינוּ שִׁירָה.

קְדִימָה, קְדִימָה, קְדִימָה נִצְעָד,
רָגַל אֶל רָגַל וַיֵּד אֶל יָד.

וְאִם יָבוֹא יוֹם וּלְרִגְלֵינוּ פֶּתָאם
תְּהוּם יִפְעַר פִּיו — נִקְפָּץ עַל־פְּנֵי תְהוּם!

וְעַל גּוֹפוֹתֵינוּ עֵבֶר נִעְבֵּר,
נֶסֶל מְסֻלָּה לְגֵאוּלָּה וְלְדִרּוֹר!

ה

מְסִינֵי הַלֹּהֵט... .

מְסִינֵי הַלֹּהֵט עַד שְׁלֵגֵי-הַלְבָּנוֹן,
מִן הַיָּם הַשּׁוֹקֵק וְעַד סוּף-הַיְשִׁימוֹן —
נַחֲלָתָנוּ הִיא תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ !

בָּה צְמַחְנוּ, מִמְּנָה רוּחַנוּ נָקַר,
בָּה חֲצַבְנוּ אֶש-יָהּ, תְּאִיר אֶרֶץ כְּלָה ;
מִקְצוֹי כָּל-נֶכֶר דָּמְעָתָנוּ אֵלֶיהָ נִזְלָה
עִם זְרָמֵי כָּל-נְהָר.

מְסִינֵי הַלֹּהֵט עַד שְׁלֵגֵי-הַלְבָּנוֹן,
מִן הַיָּם הַשּׁוֹקֵק וְעַד סוּף-הַיְשִׁימוֹן —
נַחֲלָתָנוּ הִיא תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ !

חֲשׂוּלֵי-בִשְׁלֵהֶבֶת, צְרוּפֵי-בִנְיָן,
הִנֵּה שָׁבְנוּ אֵלֶיהָ, נִבְנָה סְגוּלָה,
וְתִגְדֵּל עוֹד מִקֶּדֶם וְתִיף לְאֵלֵהֶם, צִיץ תְּמָלָא
וּמְקוֹרָה לֹא יִחָסֵר —

מְסִינֵי הַקְּדוּשׁ עַד שִׂאֵי-הַלְבָּנוֹן,
מִן הַיָּם הָאֲדִיר וְעַל-כָּל-פְּנֵי הַיְשִׁימוֹן —
נַחֲלָתָנוּ זֶה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ !

עוד יש קרקעות-בתולה...

עוד יש קרקעות-בתולה למכביר
 בארץ זאת, אל יעד-לנו;
 מעין לא-אחד שם נובע טמיר,
 אוצרות-בראשית שם נצפנו.

קשות, סדרות הן שומרות על עשרן.
 לדודן-לכובשן תחפינה;
 מי עז וגבור יחרוץ וסבלן —
 רק לו בגאון תענינה.

ושבע חידות אז תשאלנה אותו
 ושבעה נסיונות תנסינה;
 רק מי תת נכון עליהן חיתו,
 רק לו לעולם תהיינה.

עוד יש קרקעות-בתולה למכביר
 בארץ זאת, אל יעד-לנו!

הִי, קְנָאִים ...

שוב קפְּצָה, נְשָׂאָה ראש החִיָּה הַרְעָה בְּעַמִּים!
 חֲשָׁפָה שֶׁן וְצַפְרֵן וְעִינֵיהָ רִשְׁעַת־קְדוּמִים.
 הִי, קְנָאִים!

שוב קפְּצָה, נְשָׂאָה ראש החִיָּה הַרְעָה בְּעַמִּים.

וְכִי־סֵלֶהב תִּקְיֵף הָאֵיבָה שׁוּב אֶת־עַם־יִי!
 תִּךְ גְּלִים נְדוּנִים לְבָלְעוּ יַחַד־עַם דְּבַר־אֵל חִי.
 הִי, קְנָאִים!

כִּי־סֵלֶהב תִּקְיֵף הָאֵיבָה שׁוּב אֶת־עַם־יִי.

עוֹד מְעַט יִתְלַקַח, לַחַיִּים אוֹ לַמּוֹת, הַקָּרֵב!
 יִצְרַף הָעוֹלָם אוֹ יִטְבַּע בְּדַמוֹ וְיִרְקַב.
 הִי, קְנָאִים!

עוֹד מְעַט יִתְלַקַח, לַחַיִּים אוֹ לַמּוֹת, הַקָּרֵב...
 הִי!

תרצ"ג

יעקב כהן